

KARTA EWIDENCYJNA ZABYTKU NIERUCHOMEGO UKŁADU URBANISTYCZNEGO

1. Nazwa

UKŁAD URBANISTYCZNY

2. Czas powstania

2 poł. XIII w.

3. Miejscowość

LUBNIEWICE

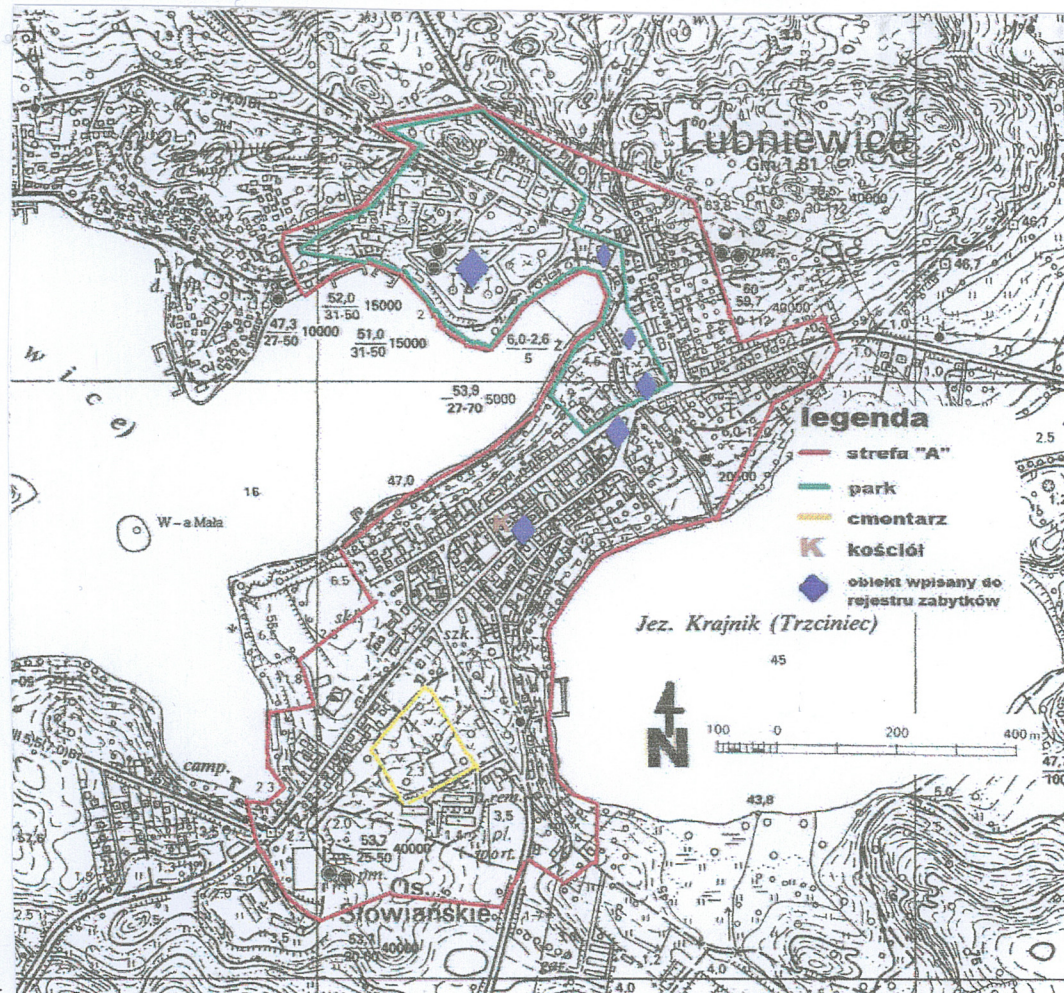
2572

4. Adres

nr ewidencyjny działki

nr księgi wieczystej

11. Materiały graficzne

5. Przynależność administracyjna

Województwo **lubuskie**

Powiat **sulęciński**

Gmina **Lubniewice**

6. Współrzędne geograficzne

N 52° 27'03" E15°12'56"

7. Poprzednie nazwy miejscowości

przed 1945 r. Königswalde

8. Właściciel i jego adres

9. Użytkownik i jego adres

10. Formy ochrony

12. Historia

- 1287 r. - pierwsza wzmianka o „Lubnewiz” w dokumencie księcia Przemysława II
- w 1296 r. - po przejściu kasztelanii przez Brandenburczyków, Lubniewice weszły w skład Ziemi Torzymskiej
- w 1336 r. - miasteczko stanowiło uposażenie wójta Ośna – Jana de Sunnewald,
- od 1352 r. aż do 1945 r. – własność rodu von Waldow w XIV wieku w Lubniewicach istniał zamek, wymieniany jako siedziba właściciela miasta – rodziny von Waldow, XVI-wieczne źródła mówią o dwóch dworach: „Czerwonym” i „Białym”.
- w 1612 r. - Lubniewice zostały całkowicie zniszczone przez pożar
- w poł. XVII w. – zasiedlenie przez arian - centrum wspólnoty braci polskich na emigracji z przywódcą duchowym Samuelem Crell (wybitny teolog ariański, wnuk znanego w całej Europie Jana Crella)
- w 1708 r. - w pobliżu starej osady założono Nowe Miasto, w którym osiedlili się protestanci z Polski i Śląska
- od końca XVII w. do 1738 r. - majątek lubniewicki w dzierżawie, najpierw ariana Achacena Taszyckiego, a następnie barona Fryderyka von Schmettau.
- w 1772 r. - rodzina von Waldow sprzedaje swoje ziemie w dolinie Warty wraz z Rudnicą i częścią Kołczyna von Reitzensteinom
- 1751 r. - odkrycie i wydobycie złóż alunu
- w XVIII w. - rozwój sukiennictwa, a wraz z nim hodowli jedwabników i przędzalni jedwabiu
- w I poł. XIX w. – uprawa chmielu
- 1808 r. - pełne prawa miejskie
- w k. XIX w. - połączenie kolejowe z Gorzowem Wielkopolskim, osiedliło się tu wielu Polaków, którzy przyczynili się do odrodzenia na tym terenie katolicyzmu

13. Opis

lokalizacja: miasto z siedzibą władz samorządowych i gminnych w powiecie sulęcińskim położone w północnej części woj. lubuskiego, na Pojezierzu Łagowskim, stanowiącym mezoregion Ziemi Lubuskiej. Miasteczko leży na trasie drogi wojewódzkiej nr 136, łączącej drogę krajową nr 22 Poznań-Kostrzyn nad Odrą na północy i drogę wojewódzką nr 137 relacji Międzyrzecz-Sulęcinek-Słubice na południu. Komunikację drogową posiada również z sąsiednią siedzibą gminy Bledzew na wschodzie i Jarnatowem na zachodzie. Lubniewice usytuowane są na przesmyku między jeziorami Lubiąż (Lubniewickie) od strony zachodniej i Krajnik od wschodniej oraz w sąsiedztwie, od południowego zachodu, największego w okolicy jeziora Lubniewsko. Jeziora są zagospodarowane i przystosowane do turystyki i uprawiania sportów wodnych. Lasy otaczające miejscowość i jeziora mają wyznaczone trasy konne, szlaki piesze oraz ok. 100 km ścieżek rowerowych, które prowadzi m.in. do rezerwatu błotnego "JANIE (o powierzchni 1400 ha) oraz zespołu przyrodniczo-krajobrazowego "Uroczysko Lubniewsko" z wieżą widokową.

układ przestrzenny i jego ewolucja: miejscowość powstała we wczesnym średniowieczu jako niewielka osada należąca do rycerskiego rodu. Nie posiadał murów ani ziemnych umocnień obronnych. Zniszczona prawie całkowicie pożarem w 1612 r., odbudowała się lecz nie osiągnęła wielkich rozmiarów. Zajmowała w 1708 r. obszar o wielkości 500x180 m. Wówczas opodal starej osady założono Nowe Miasto, rozciągające się na ok. 1 km. Rozlokowane zostało na planie prostokąta, gdzie głównymi osiami komunikacyjnymi są dwie równoległe drogi (ul. Osadników Wojskowych i Jana Pawła II), pomiędzy którymi znajdował się czworoboczny rynek (ob. Plac Wolności). Zabudowa rozlokowana wzdłuż szlaków komunikacyjnych tworzy zwarte pierzeje. Ostatni kwartał zajmuje kwartał zabudowy z kościołem parafialnym i budynkami mieszkalnymi. Miasto leżało w pobliżu siedziby rycerskiej rodu Waldow, właścicieli miejscowości. Wzdłuż dróg dojazdowych do miasta w XIX w. powstała zabudowa, rozciągająca obszar miejscowości w kierunku Gorzowa Wlkp. i Skwierzyny.

stanowiska archeologiczne: na terenie miejscowości znajduje się 39 stanowisk w tym 19 archiwalnych, z których potwierdzoną lokalizację posiada 7 z nich. Stanowiska koncentrują się na południu i wschodzie miejscowości. Do rejestru zabytków wpisanych jest 8, w tym: osady łużycka i wielokulturowe, cmentarzysko halsztackie (stan. 3) oraz średniowieczna osada palafitowa (stan. 10), usytuowana na małej wyspie na jeziorze Krajnik. Na dużej wyspie znajduje się średniowieczne grodzisko z osadą przygodową (stan. 9). Stanowiska dokumentują osadnictwo od epoki kamienia do czasów nowożytnych. Oprócz wymienionych zarejestrowano osadnictwo kultury jastrowskiej z przełomu późnego okresu lateńskiego i wczesnego okresu wpływów rzymskich, późnych faz okresu wpływów rzymskich z kulturą luboszycką oraz osady wczesno- i późnośredniowieczne.

granice historyczne układu i granice ochrony konserwatorskiej: układ Lubniewic, posiada charakter miejski, widać czworobok o uporządkowanym biegu ulic, z których większość krzyżuje się pod kątem prostym. Wykształciła się tu forma kompozycji miejskiej, np.: rynek. Dlatego należy teren miejscowości uznać za zabytkowy i ustalić strefy ochrony konserwatorskiej: Strefa ochrony konserwatorskiej A – obszar kwartałów Nowego Miasta oraz ulic będących przedmieściami, wyznaczony przez istniejącą zabudowę, wraz z zespołem pałacowo-parkowym. Strefa ta obejmuje teren szczególnie wartościowy o bardzo dobrze czytelnej historycznej strukturze przestrzennej, bogato nasycony obiektami o wartościach kulturowych i zabytkowych.

14. Kubatura	15. Powierzchnia użytkowa	16. Przeznaczenie pierwotne układ urbanistyczny	17. Użytkowanie obecne układ urbanistyczny – gmina miejsko-wiejska
<p>18. Stan zachowania</p> <p>Historyczny układ przestrzenny miasta zachowany bez większych zniekształceń, na terenie miasta wzniesiono współczesne osiedle bloków wielorodzinnych.</p> <p>Pierwotna nawierzchnia ulic zachowała się dość dobrze.</p> <p>Wiele budynków w wyniku niekontrolowanych remontów utraciły znaczną część cech waloryzujących, w tym detal architektoniczny, lecz zachowała się w sporej ilości pierwotna stolarka drzwiowa.</p> <p>Budynki gospodarcze – częściowo nieużytkowane</p> <p>Kościół w stanie dobrym, pałace: nieużytkowane, w stanie dość dobrym.</p> <p>Pałace: Stary i Nowy nieużytkowane, bażaniarnia w stanie złym, lecz zabezpieczona przed dostępem wandalii, kordegarda w stanie dobrym.</p>		<p>Skutki dysharmonizujące powodują przebudowy istniejących budynków, niezgodne z historyczną tradycją miejscowości oraz niekontrolowanych prac remontowych, pozbawiających budynki cech waloryzujących (nowe okna bez podziałów, z ramowych okien z PCV, powiększanie otworów okiennych, zamurowywanie drzwiowych, wymiana drzwi wejściowych do budynków mieszkalnych, remonty dachów i wymiana pokryć na tanie, z blachy falistej lub blacho dachówki, ocieplanie i tynkowanie elewacji elewacji).</p> <p>Utrzymać dotychczasową, historyczną zabudowę z ewentualnym uzupełnieniem zabudową nową w miejscu starej.</p> <p>Należy dążyć do usunięcia bądź przekształcenia elementów wprowadzających dysharmonię w strukturze miasta, jako element do usunięcia można wymienić: nieużytkowany i zrujnowany pawilon handlowy na terenie zespołu rezydencjonalnego.</p>	

20. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

23. Bibliografia

A. Duncker, Die ländlichen Wohnsitze, Schlösser und Residenzen der ritterschaftlichen Grundbesitzer in der Preussischen Monarchie nebst den Königlichen Familien-, Haus-Fideicommiss und Schatul- Gütern, Bd X, Berlin 1868

J. Kondracki, Geografia fizyczna Polski, Warszawa 1978.

Kubach H.E., Die Kunstdenkmäler des Kreises Oststernberg, Stuttgart 1960.

S. Kowalski, Zabytki architektury Wojewódzka Lubuskiego, Zielona Góra 2010 r.

Landwirtschaftliche Adressbuch der Rittergüter und Höfe der Provinz Brandenburg Leipzig 1929.

Nowa Marchia, prowincja zapomniana, wspólne korzenie, Materiały z sesji naukowych organizowanych przez Wojewódzką i Miejską Bibliotekę Publiczną w Gorzowie Wlkp. wspólnie z Stiftung Brandenburg w Fürstenwalde od czerwca 2006 r. do lutego 2007 r., pod red. E. Jaworskiego, Gorzów Wlkp. 2007

Bratring F.W.A., Statistisch-topographische Beschreibung der gesamten Mark Brandenburg, Bd.III, Berlin 1809.

Oprac. zbior.pod red. J.Lewczuk, B.Skaziński, Zabytki północnej części województwa lubuskiego. Gorzów Wlkp., Zielona Góra 2004 r.

25. Źródła ikonograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania)

Mapa topograficzna z 1894 r.

21. Uwagi

Studium uwarunkowań i rozwoju zagospodarowania przestrzennego gminy Lubniewice.

Plan Rozwoju Lokalnego Gminy Lubniewice na lata 2008-2013, Lubniewice 2007

Strategia zrównoważonego rozwoju gminy Lubniewice, Lubniewice 2001

22. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

24. Opracowanie karty ewidencyjnej (autor, data i podpis)

Tekst : mgr Kazimiera Kalita-Skwirzyńska

plany, rysunki: mgr Kazimiera Kalita-Skwirzyńska

fotografie: mgr Kazimiera Kalita-Skwirzyńska

26. Załączniki

Nr 1 -4 -g

1. Miejscowość LUBNIEWICE	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres Układ urbanistyczny	6. Zawartość załącznika cd. opisy, zdjęcia
2. Gmina Lubniewice		
3. Powiat sulęciński		
4. Województwo lubuskie		

cd. pkt. 12 historia c.d.:

w 1812 - budowa „Starego Zamku” z parkiem na miejscu „Czerwonego Dworu” przez Adolfa Friedricha IV von Waldow. W XIX wieku pałac należał do przedstawicieli połączonych rodzin von Waldow i von Reitzenstein. Karl Friedrich Ernst Edward von Waldow und Reitzenstein przekształcił w 1865 roku majątek w ordynację (majorat). W 2. poł. XIX wieku rozbudowa pałacu o nową wschodnią część, dodając reprezentacyjną, monumentalną fasadę, w której odtąd mieściło się główne wejście do budynku. Po roku 1945 budynek pełnił rolę szkoły, a następnie ośrodka wypoczynkowo-rekreacyjnego, w latach 1909-1911.-spadkobierca i nowy właściciel majątków w Lubniewicach, Gliźnie i Kiełpinie - Carl Friedrich Ernst Edward von Waldow-Reitzenstein – buduje nową rezydencję zw. „Nowym Zamkiem”; w 1945 r.-utrata praw miejskich; obecnie – siedziba gminy miejsko-wiejskiej, w 2010 r. - 1927 mieszkańców

cd. pkt 13 opis c.d.:

Strefa A: powinien obowiązywać bezwzględny priorytet wymagań konserwatorskich i konieczne jest objęcie ochroną prawną poprzez opracowanie szczegółowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz wykonanie dla kompleksu studium rewitalizacji. Ochroną konserwatorską należy objąć archeologiczne warstwy kulturowe w granicach wyznaczonej strefy A.

charakterystyka zabudowy, Zabudowa pod względem typologicznym nie jest jednolita. Na terenie dawnego Nowego Miasta występują głównie budynki parterowe, a w pobliżu rynku – piętrowe, tworzące zwartą zabudowę pierzejową. Im dalej, tym częściej zdarzają się przerwy pomiędzy budynkami, jednak historyczna zabudowa została zrealizowana z zachowaniem wytyczonej linii zabudowy. Budynki mieszkalne w większości powstałe w okresie od pocz. XIX w. do 1 poł. XX w. W miejscowości przeważają budynki ustawione kalenicowo do drogi, rzadko zdarzają się usytuowane szczytem. Przy głównej ulicy miejscowości stoją okazalsze, w typie kamienic małomiasteczkowych oraz mniejsze, parterowe domki małomiasteczkowe. Przy ulicach innych znajdują się siedliska złożone z domów parterowych lub z wystawkami w dachu, stojące po jednej ze stron podwórca gospodarczego, wokół którego rozlokowane są również budynki gospodarcze. Przeważa jednak zabudowa parterowa, z dachami dwuspadowymi i z naczółkowymi, z pokryciem ceramicznym i cementowym, z wyodrębnionym architektonicznie kamiennym lub ceglanym otynkowanym cokołem. Budynki w bez ogródków, z wejściami wprost z ulicy. Zabudowa gospodarcza rozplanowana wokół podwórza: murowana z cegły nieotynkowanej lub tynkowanej oraz sporadycznie drewniana. Zachowały się jednostkowe przykłady wcześniejszej niż murowana, szachulcowej zabudowy: Budynek mieszkalny, ob. Księgarnia przy ul. Jana Pawła II 35.

elementy funkcjonalne miejscowości:

kościół: parafialny p. w. MB Różańcowej, gotycki, wzniesiony w 2 poł.XIV w. powiększony o prezbiterium i zakrystię w XV w. oraz wieżę, która zastąpiła drewnianą w 1882 r. Orientowany jest, zbudowany na planie prostokąta z poligonalnie zamkniętym prezbiterium z zakrystią do północy i czworoboczną wieżą od zachodu. Wpisany do rejestru zabytków nr 29 decyzja z dnia 23.10.1976 r.

1. Miejscowość LUBNIEWICE	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres Układ urbanistyczny	6. Zawartość załącznika cd. opisy, zdjęcia
2. Gmina Lubniewice		
3. Powiat sulęciński		
4. Województwo lubuskie		

cd. pkt 13.:

Zespół pałacowy znajduje się w północno-wschodniej części, na południowym brzegu jeziora. W skład zespołu wchodzi dwa pałace („zamki” Nowy i stary, park, kordegarda i bażanciarńia)

Pałac tzw. „Stary Zamek” usytuowany jest wzdłuż ulicy na lekkim wyniesieniu odgrodzonym od ulicy kamiennym murem. Teren na północ aż do linii brzegowej jeziora zajmuje park krajobrazowy. Siedziba rodowa istniała w Lubniewicach już w XIV w. W XVI w. przekazy źródłowe wspominają o dwóch dworach: „Czerwonym” i „Białym”. Tzw. „Stary Zamek” powstał w 1812 roku na miejscu „Czerwonego Dworu” i nosił cechy stylu klasycystycznego. Po częściowych zniszczeniach budynku w 1846 r., pałac został rozbudowany w 2. poł. XIX wieku o nową wschodnią część i reprezentacyjną, monumentalną fasadę, w której odtąd mieści się główne wejście do budynku. „Stary Zamek” jest budowlą posadowioną na kamienno-ceglanych fundamentach, o ścianach ceglanych, założoną na planie wydłużonego prostokąta, nakrytą dachem naczółkowym.

Elewacje długie: północna i południowa są symetryczne, dziewięcioosiowe, z trójosiowym pseudoryzalitem na osi środkowej, w którym od strony parku umieszczono wejście do sali balowej. W trzypośiowej elewacji południowo-zachodniej jest wejście gospodarcze. Główne wejście, na wprost od bramy wschodniej, umieszczono w dobudowanym klasycyzującym szczytzie. Jego pięcioosiowa fasada jest wyróżniona płytkim, trzykondygnacyjnym ryzalitem, poprzedzonym kolumnowym gankiem, zwieńczonym wnęką balkonową na drugiej kondygnacji. Ściany boczne ryzalitu na parterze, z ośmiopolowymi oknami były boniowane, natomiast na dwóch wyższych kondygnacjach zdobiły pary pilastrów. Po roku 1945 w budynku była szkoła, a następnie ośrodek wypoczynkowo-rekreacyjny, którego adaptacja w latach 60. XX wieku spowodowała wprowadzenie licznych w budynku. W ich wyniku pałac zatracił część swoich pierwotnych cech. Przez wiele lat pozostawał w dzierżawie, nieużytkowany i nieremontowany, stopniowo niszczał. Nowy właściciel - „Centrum Zamek” rozpoczął remont, który objął wymianę pokrycia dachowego i remont części elewacji. Obecnie prace remontowe są wstrzymane. Wpisany do rejestru zabytków nr 326 decyzją z dnia 10.12.1990 r. Pałac tzw. „Nowy Zamek” położony jest na północno-wschodnim brzegu jeziora Lubiąż, na zachód od trasy do Gorzowa Wlkp., w obrębie założenia parkowego z rozpośrejącym się od północy tzw. dziedzińcem honorowym, a od strony jeziora jest rozległy taras urozmaicony różnorodną, dekoracyjną roślinnością. Z tarasu, schodami prowadziła trasa widokowa do ozdobionej herbem studni na brzegu jeziora. Do założenia pałacowo-parkowego prowadzą wjazdy: od wschodu przez murowaną bramę z kordegardą i od północy ulicą Zamkową. Pałac został zaprojektowany przez berlińskich architektów A. Dinklage, E. Paulusa i O. Lilloe, i powstał w latach 1909-1911. Neorenesansowy pałac, założony został na rzucie zbliżonym do litery „L”, którego dwa skrzydła łączy kwadratowa w rzucie, wysoka wieża. Pałac jest dwukondygnacyjny z poddaszem mieszkalnym, nakryty wysokim dwuspadowym dachem z licznymi facjatkami. Fundamenty i wysoki cokół zostały wykonane z ciosów kamiennych. Silnie rozczłonkowaną bryłę akcentują liczne ryzality, które kryte są odrębnymi, różnorodnymi dachami (dwuspadowymi, namiotowymi, hełmami stożkowatym i cebulastym), natomiast wieża hełmem brogowym. Front budynku mieści się od strony północno-wschodniej. Wejście główne do budynku położone tam jest w dwukondygnacyjnym ryzalicie z neorenesansowym portalem, zwieńczonym tarczą herbową rodu von Waldow i datą „1909”. Po wschodniej stronie wejścia wkomponowano wieżę klatki schodowej, osiągającą wysokość budynku pałacu. Przy wejściu, w skrzydle zachodnim jest w parterze podcień, wsparty na czterech kolumnach doryckich i łukach arkadowych, nad którym znajduje się taras. Podcień z trzema kolumnami znajduje się również u podstawy wieży w elewacji południowej. Elewacje szczytowe wieńczą neorenesansowe woluty.

5.

6.

7.

1. Miejscowość LUBNIEWICE	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres Układ urbanistyczny	6. Zawartość załącznika cd. opisy, zdjęcia
2. Gmina Lubniewice		
3. Powiat sulęciński		
4. Województwo lubuskie		

c.d. pkt.13

W pałacu zachowały się liczne elementy pierwotnego wyposażenia: marmurowe okładziny, wystrój pomieszczeń z freskami, złoceniami i sztukateriami, drewniana, dwukondygnacyjna klatka schodowa oraz winda kuchenna. Po 1945 r. w budynku była szkoła z internatem dla sierot z rodzin nauczycielskich, a potem, od 1949 r. ośrodek wczasowy. Po pożarze w latach 60. XX wieku przeprowadzono remont generalny, który nie zatarł pierwotnego charakteru budowli który aktualnie utrzymany jest w dobrym stanie. „Nowy Zamek”, jako własność Gminy Lubniewice, dzierżawiony był przez obywatela Niemiec z Berlina. Obecnie, wraz ze „Starym Zamkiem” jest własnością „Centrum Zamek” z Warszawy w Grupie Holding Kulczyk. Zabytek został wpisany do rejestru nr 327 decyzją z dnia 10.12.1990 r.

Cmentarze: przykościelny z pocz. XIX w., założony przy kościele parafialnym w centrum wsi, przy ul. Osadników Wojskowych. Dawniej ewangelicki obecnie katolicki. Wygrodzony od strony ulic kamiennym murem. Zachował czytelne granice układu przestrzennego, układ kwater i mogił uległ zatarciu. Historyczne nagrobki w formie płyty kamiennej wolnostojącej z 1840 r. oraz płyty przy murze kościoła od strony prezbiterium z 1811 r. i żeliwny krzyż z 1809 r. Ewangelicki I: z pocz. XIX w., usytuowany w południowej części miejscowości, w rozwidleniu dróg, za szkołą i boiskiem szkolnym. Granice założenia wyznacza układ dróg w obrębie których usytuowano cmentarza. Układ mogił oraz kwater uległ całkowitemu zatarciu, brak nagrobków. Ewangelicki II: z poł. XIX w. założony w południowej części wsi, po południowej stronie drogi do Sulęcina, w pobliżu cmentarza ewangelickiego I. Posiada czytelne granice założenia wraz z układem alejowo-kwaterowym, historyczną aleją główną dębową na osi wejścia. Historyczne nagrobki nie zachowały się. Komunalny: katolicki, sprzed 1939 r., powiększony po 1945 r., czynny. Usytuowany w zachodniej części wsi przy drodze do Jamatowa, poza zabudowaniami. Granice zasięgu cmentarza są czytelne, układ alejowo-kwaterowy i rzędowy układ nagrobków.

Zieleń komponowana: park przy dawnej rezydencji rodu von Waldow zw. „Starym Zamkiem” i „Nowym Zamkiem”, założonej w północno-wschodniej części d. miasta, nad południowo-wschodnim brzegiem Jeziora Lubiąż. Starsza część parku z k. XVIII- pocz. XIX w. powstała wraz z budową pierwszego klasycystycznego pałacu, druga obszerniejsza część parku została założona na pocz. XX w. w charakterze parku krajobrazowego, podczas budowy drugiego neorenesansowego pałacu. Na północ od parku znajdowały się ogrody pałacowe. Obydwie rezydencje łączy drewniany most, przerzucony przez zatokę jeziora. Wjazd do założenia pałacowo-parkowego prowadzi przez murowaną bramę z kordegardą od strony wschodniej i ulicą Zamkową od północy. Rozległy park posiada rozbudowaną sieć ścieżek i alejek spacerowych, z elementami małej architektury ogrodowej: bażanciarni i relikty przęsła kamiennego mostku przy „Starym Zamku”, kamiennej studni z herbem na brzegu jeziora od strony tarasu „Nowego Zamek”. Skład gatunkowy drzewostanu tworzą gatunki rodzime: dąb, akacja, klon, kasztanowiec, sosna posp., oraz drzewa unikatowe: dąb burgundzki, piramidalny, kłęk, perełkowiec japoński, jodła balsamiczna, grab dębolistny (pomnik przyrody). Z historycznego drzewostanu pozostały przerzedzone nasadzenia lip na obrzeżu kwartału placu rynkowego w centrum, fragmenty szpalerów lip wzdłuż głównych dróg (przy ul. Osadników Wojskowych, ul. Jana Pawła II, ul. Strzeleckiej), Plac Kasztanowy z rosnącymi kasztanowcami.

Wody: przez park pałacowy przepływa rzeczka Lubnia, która łączy Jezioro Lubiąż (Lubniewickie) i Jezioro Krajnik, pomiędzy którymi położona jest miejscowość.

Drogi: historycznie brukowane, obecnie główne drogi w d. mieście i wylotowe są asfaltowe (ul. Osadników Wojskowych, ul. Jana Pawła II, ul. Gorzowska, ul. Skwirzyńska), ul. Ogrodowa i Strzelecka z betonowej kostki „polbruk”. Drogi boczne brukowane i gruntowe.

Opracowanie załącznika
(data i podpis) 26. 08. 2011 r.
mgr Kazimiera Kalita-
Skwirzyńska

Kalita

8.

10.

9.

ZAŁĄCZNIK DO KARTY EWIDENCYJNEJ

Nr 4

1. Miejscowość LUBNIEWICE	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres Układ urbanistyczny	6. Zawartość załącznika zdjęcia
2. Gmina Lubniewice		
3. Powiat sulęciński		
4. Województwo lubuskie		

c.d. pkt. 13

Ogrodzenia: historyczne ogrodzenie zespołu pałacowo-parkowego z muru kamiennego, zachowanego od strony parku przy „Starym Zamku”, kamienny mur stanowi ogrodzenie kościoła z przyległym cmentarzem. Pozostałe ogrodzenia w formie drewnianych płotów, kutych lub metalowych, w zwartych pierzejach – drewniane bramy przelotowe od frontu budynków lub pomiędzy nimi. Wtórne ogrodzenia z metalowych przęseł lub z siatki.

Spis ilustracji:

1. strefa ochrony i walory kulturowe wsi
2. fragment mapy archiwalnej z k. XIX w.
3. ul. Gorzowska, widok od południa
4. ul. Gorzowska, pierzeja zachodnia
5. ul. Jana Pawła II, widok od zachodu
6. ul. Ul. Jana Pawła II, skrzyżowanie przy UMG
7. ul. Skwierzyńska, widok od strony zachodniej
8. ul. Osadników Wojskowych, widok od strony wschodniej
9. ul. Osadników Wojskowych, widok od strony zachodniej
10. ul. Zamkowa, widok od wschodu
11. ul. Strzelecka, widok od północy
12. ul. Ogrodowa, widok od północy
13. Rynek w centralnej części nawsia
14. Plac Kasztanowy
15. Kościół, widok od południowego zachodu
16. Stary Zamek, elewacja północna
17. Stary Zamek – elewacja wschodnia
18. Nowy Zamek, elewacja północna
19. d. stajnie folwarczne, obecnie ośrodek jeździecki
20. wjazd na posesję Nowego Zamku, z budynkiem bramnym
21. Budynek UMG
22. Dom parafialny, przy ul. Osadników Wojskowych
23. ul. Jana Pawła II nr 2, księgarnia
24. ul. Skwierzyńska 6,
25. Park przy Nowym Zamku
26. Park przy Starym Zamku
27. Baza huciania.

11

Opracowanie załącznika
(data i podpis) 26. 08. 2011 r.
mgr Kazimiera Kalita-
Skwierzyńska

Kalita

12

13

14

ZAŁĄCZNIK DO KARTY EWIDENCYJNEJ

Nr 5

1. Miejscowość
LUBNIEWICE

2. Gmina
Lubniewice

3. Powiat
sulęciński

4. Województwo
lubuskie

5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres

Układ urbanistyczny

6. Zawartość załącznika

zdjęcia

16.

15.

Opracowanie załącznika
(data i podpis) 26. 08. 2011 r.
mgr Kazimiera Kalita-
Skwirzyńska

Kalita

17.

18.

19.

1. Miejscowość LUBNIEWICE	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres Układ urbanistyczny	6. Zawartość załącznika zdjęcia
2. Gmina Lubniewice		
3. Powiat sulęciński		
4. Województwo lubuskie		

20.

Opracowanie załącznika
(data i podpis) 26. 08. 2011 r.
mgr Kazimiera Kalita-
Skwirzyńska

21.

22.

23

1. Miejscowość LUBNIEWICE	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres Układ urbanistyczny	6. Zawartość załącznika zdjęcia
2. Gmina Lubniewice		
3. Powiat sulęciński		
4. Województwo lubuskie		

24.

25.

26.

ZAŁACZNIK DO KARTY EWIDENCYJNEJ

Nr 8

1. Miejscowość LUBNIEWICE	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres Układ urbanistyczny	6. Zawartość załącznika zdjęcia
2. Gmina Lubniewice		
3. Powiat sulęciński		
4. Województwo lubuskie		

18

Opracowanie załącznika
(data i podpis) 26. 08. 2011 r.
mgr Kazimiera Kalita-
Skwirzyńska

Kalita